

Natuurlijk waren ook deze mensen geen heiligen. Ook zij waren hebzuchtig en jaloers, net zoals bijna alle mensen vandaag ook nog zijn.

Eens, toen Sem, Cham en Jafeth al grote kinderen hadden en Noach een wijngaard had gepland en van de druiven wijn had gemaakt, dronk hij te veel en werd hij dronken. In zijn dronkenschap had Noach al zijn kleren uitgetrokken en naakt lag hij op de grond van zijn tent zijn roes uit te slapen.

Zo had Cham hem gevonden. En in plaats van dat hij de schande van zijn vader stil hield, had hij het verder verteld en samen met zijn oudste zoon Kanaän had hij zijn vader te schande gemaakt.

Gelukkig waren toen Sem en Jafeth gekomen en die hadden, terwijl ze met een jas op hun schouders eerbiedig achteruitlopend de tent waren binnengegaan, het naakte lichaam van hun vader met die jas bedekt.

Noach, dronken van de wijn.

Maar later, toen Noach zijn roes uitgeslapen had hoorde hij toch wat Cham en Kanaän hem aangedaan hadden.

Toen was weer de geest over Noach gekomen. Maar deze keer niet de geest van de wijn, maar de Geest van God. En Noach had een vloek uitgesproken over Kanaän en daarna een heerlijke zegen over Sem en Jafeth.

Zelf wist Noach toen niet hoe dat allemaal zou gaan. Maar wel begreep hij dat door de eeuwen heen deze zegen en deze vloek voor al zijn nakomelingen van grote betekenis zou zijn.

Nee, Noach en de zijnen waren geen heiligen. Ook zij deden verkeerde dingen. Maar ze hadden ook berouw over wat verkeerd was gegaan. En de Zegen over Cham en Jafeth was voelbaar dichtbij.

Maar later, toen Noach er niet meer was en ook zijn drie zonen gestorven waren en de familie al maar groter en groter werd, begonnen ook deze mensen steeds meer God te vergeten. Dat houten schip op de berg was al lang vergaan. De grote watervloed was een oud en mooi verhaal en de regenboog was niet langer een teken van Gods trouw aan de mensen.

En de opdracht van God: *'Jullie moeten kinderen krijgen en ervoor zorgen dat er overal op aarde mensen komen!'*

Ja, dat 'bevel' kenden ze nog wel, maar God, wie was God eigenlijk?

Er kwam een tijd dat er te veel mensen in dat bergland kwamen. Voor iedereen was er niet meer voldoende woonruimte. Ze gingen op zoek naar nieuwe woonplekken en die vonden ze in de laaglanden tussen de rivieren de Eufraat en de Tigris. En daar, in het land van Sinear gingen ze wonen.

Ze bebouwden de vruchtbare grond, aten het heerlijke koren en het vlees van de kudde. Ze dronken van de vurige wijn die als vuur door hun aderen stroomde. De mensen vonden het hier zo mooi wonen dat ze er nooit weer vandaan wilden. Dat dit tegen Gods bevel inging interesseerde hen niet!

Het land van Sinear.

In later jaren voelden ze zich nog meer thuis in deze laagvlakte. Ze leerden om van de zachte rivierklei stenen te bakken en met het asphalt uit de grond metselden ze daar sterke muren van. Zo groeide daar na verloop van tijd in de laagvlakte een grote stad die de naam Babel kreeg.

Hier wilden ze voor altijd blijven wonen. Maar toen het mensdom in aantal toenam en een aantal jonge mensen sprak over emigreren naar verre landen, maakten de leiders het plan om een heel hoge toren te bouwen. Die toren zou dan een teken zijn van hun macht, maar tegelijkertijd ook een teken van hun eenheid. Rondom die toren zouden ze blijven wonen en hoe ver ze ook met hun kuddes op zoek zouden gaan naar vers gras, altijd zouden ze de spits van die

hoge toren aan de horizon kunnen zien en terugkomen naar hun huizen en hun boerderijen.

Heel langzaam, boven de huizen uit, rees breed en hoekig de toren van Babel omhoog. Iedereen moest meebouwen. Wie niet wilde helpen, werd gedwongen. Die toren moest klaar. Al harder werd er gewerkt en maakten ze langere dagen. En al harder sloegen de zweepen op de blote ruggen.

Iedereen was verplicht om mee te bouwen.

Maar vanuit de hoge hemel keek God neer op het werk van de mensen. Hij zag de toren. Hij zag de harten van de mensen: hun hooghartigheid en hun onnadenkendheid, hun opstandigheid tegen Hem en hun honende spot. Kom, dacht Hij, Wij gaan daar bij die mensen hun werk in de war maken. Dit is het eerste grote bouwwerk dat zij met elkaar maken en als hen dat lukt, dan zullen ze nog trotser dan trots worden en zullen ze voor niets meer terugdeinzen.

En zonder dat iemand het merkte veranderde God de harten van de mensen. Plotseling dachten ze niet meer gelijk over zaken, waarover ze het met elkaar altijd roerend eens waren geweest. Ze konden elkaar maar moeilijk meer verdragen. En vrienden, die gisteren nog in alle rust en vrede samen aan de toren bouwden, stonden nu met verhitte koppen tegenover elkaar.

En eerst ongemerkt veranderde ook hun taal: woorden kregen een andere betekenis en klanken veranderden zomaar. De één verweet de ander dat hij de taal verknoeide, de taal die van hen allemaal was.

Dat gaf heftige meningsverschillen die veel kwaad bloed zetten en waar veel mensen bij betrokken raakten.

Ten slotte was het man tegen man en familie tegen familie. Uit kwaadheid gooiden ze de bouwmaterialen weg en het grote werk werd stilgelegd.

*De één verweet de ander dat hij de taal verknoeide,
de taal die van hen allemaal was.*

Niet lang daarna gooide een kleine groep jonge mensen de kop in de nek en vertrok de wijde wereld in. Wat hadden zij nog te maken met de stad Babel, met de huizen en die vervloekte toren? Ze hadden schoon genoeg van al die ruzies. Er was tenslotte meer land op de wereld dan alleen deze laagvlakte!

Dit was het begin. Steeds meer groepen mensen trokken de wijde wereld in en zochten een nieuwe en goede woonplek. Later groeiden die groepen uit tot stammen en die stammen tot volken, elk met hun eigen land, hun eigen cultuur en hun eigen taal. Zonder het te beseften deden de mensen toch nog wat God hun als opdracht gegeven had. Niet langer woonden ze allemaal samen rondom de toren van Babel. Als gevolg van de spraakverwarring, het elkaar niet meer begrijpen, trokken groepen mensen afzonderlijk van elkaar de wijde wereld in. De macht en de eenheid van Babel was verbroken.

Nog veel jaren was boven de stad Babel de onafgemaakte toren te zien. Het teken van de macht en ook van de onmacht van de mensen. Maar tegelijk ook het teken van Gods toorn en gunst....

Door de spraakverwarring had God ingegrepen. Maar het verkeerde dat in elk mens woont was de wereld niet uit. Dat groeide zelfs door de eeuwen heen. Er kwamen dictators. Nimrod was de eerste heerser, die de baas wilde worden over alle volken op de wereld. Hij wilde een eenheid van alle mensen tegen Gods wil in. Zijn grootse plannen mislukten. God wilde deze eenheid niet.

Nimrod, de eerste dictator op deze wereld.

Toen ten slotte de mensheid God vergeten was en de boze, de satan de mensen in zijn macht kreeg en het erop leek alsof de hele wereld weer zijn ondergang tegemoet ging, kwam de Here God opnieuw tussenbeide.

Wel liet Hij het mensdom voor een bepaalde tijd aan het noodlot over. Maar Hij maakte voor Zichzelf een volk dat Zijn eigendom zou zijn en Zijn Woord en Wet zou bewaren en dat na veel eeuwen door Jezus Christus tot heil zou zijn voor alle mensen van alle volken op deze aarde.

**Dit was dan het einde van de geschiedenis van de mensen
en het begin van de geschiedenis van Gods volk.**